

PRÒLEG

No et moguis. Així asseguda al sofà ja estàs bé. Respira massa fort. Calma't. És a punt d'arribar. Redreça les espatlles, que no et vegi encongida. Estira els llavis en un somriure estúpid però que li agradi. No entrellacis les mans, creurà que estàs nerviosa. Que tens por. Por de tenir por... és el que et passa. Però pensa en tu, pensa en com has de rebre'l. Les cames perfectes, doblegades com si estiguessis esperant-lo. Com si només fos aquest el teu objectiu. Esperar-lo. Escoltar-lo. Deixar que t'abraci. Però no et moguis quan arribi, no facis soroll. Mira'l als ulls i endevina com es presenta avui. Endevina si vol que siguis una puta o una tímida mestressa de casa. De vegades no ho encertes. I això és el pitjor que et pot passar.

CAPÍTOL I

EL SOL DE SETEMBRE ERA ACOLLIDOR a l'illa de Mallorca. Només sortir de l'aeroport, va ser conscient de la llum especial que ho il·luminava tot, un esclat de color que la reconfortava i que era un bon preludi dels dies que l'esperaven.

Després de dirimir el darrer cas, es mereixia una mica de desconexió. Hi havia estat treballant més de tres mesos i no havia tingut ni un minut de descans. La sergent Anna Grimm, cap del grup d'investigació criminal de la regió de Ponent, era exigent amb la seua feina i no es donava per vençuda fins que tot estava ben lligat. Volia quedar-se els quinze dies de vacances a Begur però feia dies que la seua amiga Samantha l'havia convidat a visitar-la a Portopetro.

Així que després d'una setmana a la casa familiar, d'haver acompanyat els pares i comprovar que anaven fent, havia decidit que era un bon moment per conèixer el lloc on vivia la Sam.

—No et preocupis de res. T'enviarem un cotxe a l'aeroport.

Mentre la carretera discorria per paisatges suaus i plens de matisos, barrinava en les ganes que tenia de trobar-se amb la Sammy. Des de l'època de la facultat, on havien compartit exàmens i festes, no havien disposat de massa temps per organitzar res. És cert que havien mantingut el contacte però sobretot des que s'havia casat amb el Robert Díaz i s'havia traslladat a viure a l'illa, i ja en feia uns dos anys, no s'havien

tornat a veure. La mare de l'Anna sempre li deia que havia fet "sort" perquè el Robert, propietari de bars i restaurants a la zona de Cala d'Or, a part de ser un home ben atractiu, s'havia enriquit en els darrers anys.

"La mare estaria contenta de tenir raó", va pensar somrient l'Anna quan va arribar a la casa. La Sam l'esperava a la porta d'un recinte tancat que encobria el jardí, la piscina i un xalet espectacular.

—Anna, quina alegria!

—I tant! Tenia tantes ganes de veure't...

Va baixar del cotxe i una assistenta li va agafar la maleta sense atendre les protestes de la Grimm, que no estava acostumada a tantes atencions.

El primer en què es va fixar va ser en la netedat de l'entrada, una mena de rebedor que feia a la vegada de distribuïdor de les estances. Estava tot tan impecable que semblava que no hi visqués ningú. Tot semblava nou, com acabat de col·locar... Va buscar alguna petjada de la Sam... Recordava com tenia el seu pis de Barcelona, la combinació entre mobles moderns i antics, la seua col·lecció de peces de la cultura egípcia de la qual presumia, els detalls originals aquí i allà... Però el que tenia al davant era una decoració molt lluny del gust de la seua amiga. Mirant al seu voltant no va creure que hi hagués participat gaire perquè la seua personalitat que tant li havia complagut posar de manifest en el seu apartament de soltera no es testimoniava per enlloc. En tot cas si en aquella decoració es reflectia algun caràcter, no era el de la Sam.

—Anna, vine al porxo del darrere. Encara no és l'hora de dinar però has matinat... Farem una mica de vermut i ens posarem una mica al dia. Que contenta estic, Anna!

Així va començar aquella estada... Al matí anaven a cales petites, apartades, solitàries... A la tarda berenaven una mica o sortien a comprar i a la nit voltaven per la zona de Cala d'Or, on preniën una copa. Havien establert una rutina plàcida plena de converses i records. Com que habitualment

estaven soles podien parlar durant hores dels vells amics i dels vells temps. Anècdotes que tornaven a la memòria i que invariablement les feien somriure encara que de vegades se'ls escapava un xic d'enyorança.

“Nostàlgia i plaer. Inseparables, com si fossin un tot”, raonava l'Anna.

De vegades, la Sam es quedava callada mirant a l'horitzó i li havia de repetir el que li havia dit perquè ni tan sols s'havia adonat que li parlava.

—On eres, Sam? —li preguntava l'Anna rient quan s'abstreia totalment del seu voltant.

Era una novetat per a l'Anna que la Sam s'absentés tan sovint... i quan li recalcava si alguna cosa la preocupava, ella es limitava a somriure. També ho era que es tornés a mossegar les ungles. Quan estava nerviosa per un examen, era una autodepredadora... i no sense esforç quan van acabar la carrera va deixar de fer-ho. S'adonava que intentava evitar-ho davant seu però era un acte reflex. No podia evitar. I l'Anna, que la coneixia, es va estalviar qualsevol comentari encara que intuïa que havia tornat a començar per alguna raó.

Algun cop el Robert les acompanyava però durant poca estona. Malgrat que era el final de l'estiu, l'illa continuava plena d'estrangers. Apareixia a l'hora de dinar o a mitja tarda tot i que quan parava per casa estava tothora amb el telèfon enganxat a l'orella.

—Demà serà el darrer dia que ets aquí, amb el Robert hem planejat un sopar especial. Diu que estarà per nosaltres.

—On anirem?

—A un lloc que et sorprendrà. És un dels seus restaurants, un dels millors de l'illa, ja ho comprovaràs. Pel meu gust potser és excessivament luxós i els cambrers t'atenen amb massa compliments... però de tant en tant em diverteix menjar allà. Els plats són exquisits. I a més una visita com la teva s'ho mereix, coneixeràs millor el Robert. Gairebé no l'has vist.

—Abandonarà el mòbil? —va preguntar l'Anna amb un deix incrèdul.

—Això espero... —va dir rient la Sam—. Mai se sap amb ell.

—Sammy, la veritat és que us agraeixo molt la invitació als dos, aquests dies han estat meravellosos, n'he gaudit molt... però, ara que torno a Lleida... no t'avorriràs? —va dir l'Anna mig en broma introduint un tema del qual volia parlar i que portava planejat des de Lleida. No havia sorgit el moment adequat i potser tampoc ho era aquell però estava a punt de marxar i la Grimm no es quedaria sense formular les preguntes que, davant la vida que duia la Sam, se li plantejaven. No comprenia per què la Sam, una advocada brillant mentre va viure a Barcelona, no reprenia la seua carrera de lletrada a Mallorca.

Davant el gest poc aclaridor de la Sam, l'Anna va tornar a preguntar.

—No tens ganes de complicar-te la vida? D'allunyar-te de tant en tant d'aquestes quatre parets? Per molt maques que siguin, al final t'han de cansar.

—No... què dius? M'encanta aquesta vida. I no m'enyoro gens! A l'octubre, disminueix el turisme i el Robert tanca part dels seus establiments. Aleshores ens dediquem a viatjar, ell fa vacances i, és clar, tenim ganes de passar-les junts. Exercint d'advocada seria impossible sincronitzar les agendes. No... és millor així.

—No trobes a faltar l'activitat que tenies a Barcelona? Recordo que et trucava i sempre tenies mil coses pendents —va dir l'Anna.

Era rar per a ella insistir perquè era molt prudent a l'hora de posar-se en la vida dels altres. No per egoisme, sinó perquè el seu caràcter era reservat i, a més, ella mateixa no permetia que ningú es posés tampoc en la seua manera de fer.

Tanmateix la vida ociosa que duia la Sam no l'acabava d'entendre. Les seues respostes eren ambigües, més aviat anaven destinades a canviar de tema. Com si el passat de la seua vida fos una història acabada que no volia tornar a recordar.

Abans de la seua visita havia conjecturat que col·laborava, encara que fos mínimament, en les empreses del Robert com a assessora legal o d'alguna altra manera però aquestes suposicions no coincidien amb la realitat.

La Sam es passejava per un món on la màxima preocupació era a quina hora anava a la perruqueria o havia quedat amb el seu entrenador de tennis. Era complicat per a l'Anna encaixar aquella imatge de la dona de Mallorca amb la que havia conegut abans.

—De veritat que no enyores el teu pas pels jutjats?

—No... Deixa-ho córrer, si us plau, Anna. Són temps oblidats. Ara el que vull és estar amb el Robert —va respondre la Sam.

L'Anna no podia deixar de pensar en l'antiga advocada, amb un prestigi professional a l'alça i que es va aturar de cop quan va conèixer el Robert. Ja li havia fet palès el que opinava i s'adonava que a la Sam no li complaïa el tema si bé no podia evitar una percepció d'estranyesa. Però la veu suplicant de la Sam o la tremolor imperceptible de les mans va convèncer l'Anna que aquell assumpte, si més no, la incomodava.

Una decisió presa que no admetia discussió.

—Està bé, Sam. Només volia dir-te el meu parer...

—Em pots dir el que vulguis, no em sap greu... Va, aprofitem el dia tan esplèndid que fa.

La tensió que creixia entre les dues la va fer desistir. Una tensió que d'altra banda a l'Anna li resultava inexplicable.

—Tens raó. Perdona... On em portes avui? —va dir l'Anna, intentant distreure-la de la conversa.

I potser no ho hauria fet si hagués captat la mirada afligida de la Sam però aquesta de seguida li va donar l'esquena i va enfilarse cap a la porta.

—Marxem, Anna. Conec una caleta que t'encantarà.

—Som-hi!

© Montse Sanjuan Oriol, 2022

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L., 2022

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2022

ISBN: 978-84-1303-342-6

DL: L 143-2022

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L.

www.bobala.cat

‡ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.